

A lótoszvirág a tündérrózsafélék családjába tartozik. Megtalálható Afrikában, Indiában – ahol szent virág, és vallásos tisztelet veszi körül –, de megtalálható hazánkban is több helyen, például Hévízen.

Nem tudom, hogy idegen országokban is őrzik-e, de nálunk ritkaság, így a hévízi gyógystrand múlt századbeli deszkaépületén az egyik felírás így hangzik: Lótuszt tépni tilos. A másik tilalom a dohányzás ellen szól.

Nem tagadom, nagyon szeretek kihágni, így feltettem feleségemnek a kérdést, hogy: vagy cigarettára gyújtok, vagy lótoszt tépek. Természetesen: neki!

– Csak gyújtson rá – mondta valami végtelen fitymáló mozdulattal –, régen volt az, amikor maga virágot lopott nekem...

– Vagyok én még olyan legény...

Erre már nem is szólt, csak belebújt abba a kalodába, amibe az úszni nem tudók kapaszkodnak, és elvezett a forrás felé, ahol állítólag (én nem léptem le) negyven méter mély a víz. Rossz volt nézni.

Nem is néztem sokáig, mert egy vezérigazgató külsejű úr ereszkedett a vízbe – közvetlenül a gyönyörűen kinyílt lótoszvirág mellett – és mint a vezérek általában, egyetlen, de nagyon határozott mozdulattal leszakította a virágát. Jó hosszú szárral.

– Elvira, ide nézzen!

Az Elvira nevezetű hölgy nemcsak odanézett, de fel is ugrott, és a deszka széléről dühösen sziszegte:

– Aladár, dobja vissza a virágot...

– De mért, Szívem? – és Aladár körülnézett vidáman. – Magának szedtem.

– Dobja vissza!

Aladár megérezte, hogy a virággal valami baj van. Ötven szempár figyelte már, ötven olyan szempár, amelynek gazdája irigyelte Aladártól a lótoszt. Én voltam az ötvenegyedik.

Aladár tehát óvatosan visszaeresztette a virágot, és már mind az ötvenegyen dühöngtünk, hogy megúszta a dolgot, amikor egy fekete pápaszemes férfi szólt le a korlát mellől:

– Uram, tessék kijönni a vízből!

– Mért menjek ki?

– Ön lótoszt tépett, tessék kijönni!

– Nem megyek. Jöjjön maga be, ha valami dolga van velem...

– Jó! Akkor csendőrt hívok! – és elment.

Aladár úgy tett, mint akit „nem érdekel” a csendőr, erélyes karcsapásokkal úszott pár métert, de aztán kimászott, s ekkor semmi sem volt rajta, ami vezérigazgatóhoz hasonlított.

A csendőrral nem lehet viccelni – ez volt Aladár arcán –, és eltűnt e dolgot elintézni.

*

A lótoszvirág pedig feküdt a vízen. Még talán nem is érezte, hogy leszakították, amikor én – az ötvenegyedik – odaléptem mellé és felemeltem.

– Hát ezt ki szakította le? – kérdeztem csodálkozva, és – „mit sem tudva a dologról” – a kabinoszony asztalára tettem.

– A vízben találtam...

– Tudom – és nevetett –, az az úr most fizeti a büntetést.

Ötven szempár irigyen figyelt, azért csak úgy sűgtam:

– Tegye el, lelkem... – és olyan mozdulatot tettem, ami a világ minden nyelvén fizetést jelent.

És hazavittem a lótoszt, vizes fürdőnadrágomba csomagolva. Ebéd előtt elpiszmogtam az időt, és amikor végre egyedül maradtam, vázába tettem a virágot.

Az ebéd úgy folyt le, mint máskor, csak amikor a második fröccsöt rendeltem, feleségem megjegyezte, hogy a sok folyadéktól elhízok, szívem megerőltetem és felesleges kiadás – bár ő nem sajnálja...

Úgy ültünk egymás mellett, mint ahogy tizenhárom éves házasok ülni szoktak. Igaz, meleg is volt nagyon...

Aztán felmentünk a szobánkba.

Az ablakon besütött a Nap, és ragyogó kékjében ott állt a Virág!

Csend.

Szép pillanat volt! Feleségem arca felragyogott, mint mátkaságunk óta sohasem. Átölelt, és cinkos nevetéssel súgta:

– Lopta? ...

– Loptam!... – és kidüllesztettem a mellem.

– Akkor maga most: tolvaj?

– Én igen!

– Nahát! Maga mégiscsak nagyon rendes ember.

Azóta keresi a kedvem; nem számolja, hány cigarettát szívok, karöltve járunk esténként (ebben a melegben), az újságot az éjjeliszekrényemre készíti, és amikor a pincér megjelent a szokásos két deci fröccsel, szigorúan nézett rá:

– Három deci bort hozzon, Gyula, és ásványvizet...

*

Megjelent az Esti Újságban, 1942. szeptember 5-én. Tartalmazzák A magam erdeiben (2000) és az Útra kelünk (2008) c. kötetek.